

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1CdoNa/1/2026
Identifikačné číslo spisu:	6125316105
Dátum vydania rozhodnutia:	22.07.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6125316105.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: ibplus.sk, s.r.o, so sídlom v Prešove, Pavlovičovo námestie 45, IČO: 36 502 537, právne zastúpeného: JUDr. Michal Ellinger, advokát, so sídlom v Bratislave, Wolkrova 41, IČO: 43 317 511, proti žalovaným: 1/ Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, 2/ JUDr. Róbert Rychtarčík, súdny exekútor, Exekútorský úrad Poprad, so sídlom v Poprade, ul. 1. mája 223/25, o určenie neplatnosti exekučného poverenia, určenie nezákonnosti exekúcie, vydanie bezdôvodného obohatenia, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 18C/15/2025, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. októbra 2025 sp. zn. 15Co/107/2025, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiadnej zo strán nepriznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením č.k. 18C/15/2025-67 zo dňa 22. augusta 2025 zamietol návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia. Návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia, doručeným súdu prvej inštancie v konaní vo veci samej (t.j. vo veci o určenie neplatnosti exekučného poverenia, určenie nezákonnosti exekúcie, a o vydanie bezdôvodného obohatenia), sa žalobca s poukazom na § 324 a nasl. a § 341 CSP a § 44 ods. 7 Exekučného poriadku domáhal nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým by súd uložil (i) žalovanému 2/ zákaz vykonávať akékoľvek ďalšie úkony v exekučnom konaní sp. zn. 145EX 75/20, vedenom na Exekútorskom úrade Poprad, až do právoplatného rozhodnutia o žalobe, a zákaz nakladať so sumou 2.157,36 eura, vedenou na jeho depozitnom účte, pochádzajúcou z exekučného konania sp. zn. 145EX 75/20, až do právoplatného rozhodnutia o žalobe; a (ii) Okresnému súdu Banská Bystrica zákaz konať vo veci exekučného konania sp. zn. 62Ek/196/2020 (vedeného na základe exekučného titulu v exekučnom konaní 145EX 75/20) až do právoplatného rozhodnutia o žalobe o určenie neplatnosti exekučného poverenia zo dňa 07. 02. 2020, č. 6120222302.

1.1. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal najmä z ustanovení § 324 a nasl. CSP a § 201 ods. 2

Exekučného poriadku. Mal za to, že návrh žalobcu nie je právne prípustný, požadované opatrenia by zasiahli do výkonu verejnej moci, a tak im už zo samotnej povahy veci nemožno vyhovieť, preto návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Vzhľadom ku skutočnosti, že žalobca podal návrh na nariadenie neodkladného opatrenia v priebehu konania vo veci samej, pričom o nároku na náhradu trov konania súd aj bez návrhu rozhoduje v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné rozhodovať osobitne o trovách konania, keď o trovách konania o neodkladnom opatrení sa rozhodne v konaní vo veci samej.

2. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením z 22. októbra 2025 č.k. 15Co/107/2025-128 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

2.1. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v exekučnom konaní ani v inom konaní nemožno voči súdnemu exekútorovi nariadiť neodkladné opatrenie zasahujúce do výkonu exekučnej činnosti. Vyzdvihol legislatívny zámer § 201 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorým je vylúčenie možnosti nariadenia neodkladného opatrenia voči exekútorovi v akomkoľvek konaní, ktoré by mohlo zasiahnuť do výkonu exekučnej činnosti. Dôvodil, že ustanovenie § 201 ods. 2 Exekučného poriadku je kogentným ustanovením, ktoré neponecháva priestor na súdny výklad, pretože obsahuje absolútny zákaz takéhoto zásahu. Mal za to, že ak by súd v civilnom konaní vydal neodkladné opatrenie, ktorým by exekútorovi zakázal nakladať s depozitom alebo vykonávať úkony v exekúcii, išlo by o zásah do výkonu verejnej moci, ktorý je v rozpore so zákonom. Odvolací súd dodal, že takýto postup by znamenal neprípustnú ingerenciu do právomoci exekučného súdu, ktorý jediný môže rozhodovať o odklade, prerušení alebo zastavení exekúcie. Inými slovami, civilný súd by tým suploval rozhodovaciu právomoc exekučného súdu a narušil by systém právnej ochrany vytvorený osobitným procesným predpisom. Zdôraznil, že právna ochrana povinného v exekučnom konaní je zabezpečená prostredníctvom inštitútov zakotvených priamo v Exekučnom poriadku, najmä podaním námietok, návrhom na zastavenie exekúcie, návrhom na odklad exekúcie alebo prostredníctvom opravných prostriedkov. Tieto procesné prostriedky predstavujú zákonom ustanovený a uzavretý rámec, v ktorom môže povinný namietat' nezákonnosť exekúcie alebo exekučného poverenia.

2.2. Vo svojom rozhodnutí odvolací súd ďalej dôvodil, že Exekučné poverenie nie je právnym úkonom, ale rozhodnutím súdu, ktoré nemožno preskúmať v inom konaní pred civilným súdom. Preskúmanie zákonnosti takéhoto rozhodnutia môže vykonať iba exekučný súd v rámci exekučného konania, prípadne prostredníctvom zákonom ustanovených opravných prostriedkov. Odvolací súd na základe uvedeného vyslovil záver, že samotné konanie, v ktorom žalobca podal návrh na neodkladné opatrenie, nemá procesný základ v právnom poriadku. Ak je totiž konanie vo veci samej neprípustné, nemožno v jeho rámci nariaďovať ani procesné opatrenia, ktoré majú slúžiť na zabezpečenie účelu tohto konania. Námietku odvolateľa, že súd prvej inštancie mal napriek tomu skúmať podmienky podľa § 325 Civilného sporového poriadku odvolací súd považoval za nedôvodnú, keďže ustanovenia o neodkladných opatreniach v CSP sa môžu aplikovať len tam, kde je návrh procesne prípustný. Ak zákon výslovne vylučuje možnosť nariadiť neodkladné opatrenie voči exekútorovi, je vylúčené aj skúmanie jeho vecnej opodstatnenosti. Uzavrel, že nemožno testovať naliehavosť zásahu, ktorý je sám osebe zákonom zakázaný.

2.3. Za nedôvodnú odvolací súd považoval námietku, že súd nevykonával dôkazy o stave depozitného účtu. Súd nie je povinný vykonávať dokazovanie v konaní, ktoré je z právnych dôvodov neprípustné. Uviedol, že skutkové zistenia by nemali význam, keďže samotný návrh na nariadenie opatrenia nebolo možné právne akceptovať. Námietku o nezákonnom obsadení súdu odvolací súd považoval taktiež za nedôvodnú, keďže zo spisového materiálu nevyplývala žiadna nezrovnalosť, ktorá by spochybňovala zákonnosť výberu sudcu prostredníctvom systému náhodného pridelovania vecí. Rozdiel v časovom zázname v rozsahu niekoľkých sekúnd odvolací súd nepovažoval za porušenie zásady zákonného sudcu, keďže mal za to, že ide o technickú odchýlku bez právneho významu. Napokon uzavrel, že odvolacie námietky žalobcu nie sú dôvodné, žalobca sa prostredníctvom návrhu snažil dosiahnuť výsledok, ktorý možno dosiahnuť iba procesnými prostriedkami podľa Exekučného poriadku, nie prostredníctvom civilného konania podľa CSP.

3. Proti predmetnému uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, jeho

pripustnost' vyvodzoval z § 420 písm. e) a f) CSP. Dovolateľ v podanom dovolaní namietal nezrovnalosti v náhodnom výbere senátu odvolacieho súdu, ktorému bol spis pridelený, keď mal za to, že senát odvolacieho súdu nebol obsadený v súlade s ústavnými a zákonnými požiadavkami na zákonného sudcu. Zároveň namietal, že chybným postupom pri prideľovaní veci mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 420 písm. f) CSP a súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil realizovať jeho procesné práva v podstatnej miere. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, prípadne aby zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak by vada konania spočívala v nesprávnom obsadení súdu zasahovala aj konanie pred súdom prvej inštancie.

4. K dovolaniu žalobcu sa žalovaný 1/ a žalovaný 2/ nevyjadrili, pričom im dovolanie spolu s výzvou na vyjadrenie bolo doručené dňa 13. 01. 2026 (viď doručky č.l. 292 a 293).

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v § 420 písm. a) až f) CSP.

8. Najvyšší súd už v rozhodnutí, sp. zn. 3Cdo/236/2016, (publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017) uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

9. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 CSP, dovolací súd skúma prednostne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení.

10. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 21/2018, R 76/2018), je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení prípustné dovolanie podľa ustanovenia § 420 CSP vtedy, ak má charakter rozhodnutia vo veci samej. Ak rozhodnutie o neodkladnom opatrení nemá uvedený charakter (nekonzumuje vec samu), je potrebné zohľadniť jeho dočasnosť, tzn. obmedzenie jeho trvania a možnosť jeho zrušenia za podmienok uvedených v zákone. Neodkladné opatrenie má v takomto prípade nastoliť určitý stav len dočasne a bez ujmy na konečnú, definitívnu ochranu, poskytovanú až rozhodnutím súdu vo veci samej. Zákonodarca nepochybne zohľadnil, že procesné nesprávosti súdov, ku ktorým pri nariaďovaní dočasného procesného opatrenia môže dôjsť, sa v takom prípade vyznačujú nižšou intenzitou porušenia procesných oprávnení strán sporu (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/157/2017 z 11. októbra 2017). K uvedenému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky napr. v rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/83/2017 zo 14. júna 2017, v ktorom uviedol, že rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej len vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Takáto situácia môže nastať v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podaného po skončení konania (pri splnení podmienok podľa § 325 ods. 1

CSP), alebo pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP (viď uznesenie NS SR z 28. marca 2019 sp. zn. 5Cdo/154/2018). Taktiež v uznesení sp. zn. 3Cdo/157/2017 z 11. októbra 2017 dovolací súd vyslovil, že dovolanie nie je podľa § 420 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia na základe takého návrhu, spolu s ktorým, prípadne po podaní ktorého, bola podaná nadväzujúca žaloba.

11. Preto dovolací súd skúmal, či napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení v prejednávanej veci je rozhodnutím vo veci samej, prípadne rozhodnutím konečným, ktorá povaha rozhodnutia by otvárala dovolaciemu súdu možnosť preskúmať prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. e) a f) CSP a dospel k záveru, že v danom prípade prípustnosť podaného dovolania podľa § 420 písm. e) a f) CSP nie je daná.

12. Podľa dovolacieho súdu napadnuté uznesenie nie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej, resp. rozhodnutím konečným. V danom prípade bolo napadnutým uznesením odvolacieho súdu potvrdené rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Dovolací súd má za to, že v predmetnom prípade dovolateľ podal návrh na nariadenie neodkladného opatrenia v priebehu konania vo veci samej (t.j. vo veci o určení neplatnosti exekučného poverenia, určení nezákonnosti exekúcie, a o vydanie bezdôvodného obohatenia). Uvedený záver potvrdzuje aj samotným žalobcom zvolená formulácia v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, keď tento žiadal neodkladné opatrenie nariadiť do právoplatného rozhodnutia o žalobe (viď návrh na nariadenie neodkladného opatrenia č.l. 26). V nadväznosti na uvedené dovolací súd taktiež považuje za potrebné uviesť, že súd prvej inštancie vzhľadom na skutočnosť, že žalobca podal návrh na nariadenie neodkladného opatrenia v priebehu konania vo veci samej, nerozhodoval osobitne o trovách konania o neodkladnom opatrení (pozri bod 19. uznesenia súdu prvej inštancie). Z uvedeného je zrejmé, že v danom prípade napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nie je rozhodnutím vo veci samej, resp. rozhodnutím konečným, keďže rozhodnutím vo veci samej je v danom prípade rozhodnutie o podanej žalobe vo veci samej (o určení neplatnosti exekučného poverenia, určení nezákonnosti exekúcie, a o vydaní bezdôvodného obohatenia). Najvyšší súd na základe vyššie uvedeného konštatuje, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení, ktorým bolo rozhodované o opravných prostriedkoch voči uzneseniu súdu prvej inštancie, nekonzumuje vec samú, nejedná sa o rozhodnutie vo veci samej, resp. rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, tak ako to prezumuje ustanovenie § 420 CSP, keďže bolo vydané v priebehu konania vo veci samej. Z uvedeného dôvodu je dovolanie v zmysle § 420 CSP procesne neprípustné.

13. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu z § 420 písm. f) CSP nevyplýva, dovolací súd odmietol dovolanie ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP bez skúmania, či v konaní došlo k namietanej vade.

14. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.